

FENT I DESFENT

L'amiga de la meva mare

Sempre anava molt maquillada. No ens agradava fer-li petons perquè tenia la cara brillant i enganxifosa, i perquè ens embrutava els vidres de les ulleres. Temps després, les meves germanes i jo fariem broma dient que aquest és el motiu pel qual cap de les tres es maquilla.

Anàvem de vacances cada any al mateix poble. Ella era l'encarregada d'una immobiliària i nosaltres hi llogàvem l'apartament. Recollint o deixant les claus, era la primera persona que veïem a l'arribada i l'última al moment de marxar. Llavors era quan les nenes intentàvem quedar-nos dins el cotxe, per saltar-nos el ritual dels petons.

Era baixeta, duia els cabells molt curts, tenyits d'algun color cridaner, i tenia unes celles inexistentes, de tan depilades, que em feien angúnia. Pretenia anar arreglada, però jo no trobava cap gràcia a la seva manera de vestir-se. Era amiga d'infància de la meva mare, tot i que en realitat les amigues eren les mares respectives. Anys enrere, les dues famílies havien anat de vacances juntes, entre altres llocs a aquest poble on ella acabaria vivint i treballant.

Ens donava la benvinguda sempre amb les mateixes paraules, puntuades amb els mateixos signes d'admiració. Durant els dies que seriem allà, passàriem força vegades per davant de la immobiliària i la veuríem a través del finestral, darrere la pantalla de l'ordinador o parlant amb clients. Vam visitar-la un parell de vegades a casa seva, en un pis a pocs minuts del seu lloc de treball. També anàvem a sopar junts al restaurant. Allà ens explicava històries del poble que no haguéssim tingut altres possibilitats de conèixer: que el millor lloc on menjar un plat típic era en aquell restaurant, que un altre havia canviat d'amos, que un botiguer havia estat l'únic que no havia volgut participar en les decoracions de Nadal del carrer... Ens explicava també coses de feina, si la noia que tenia ajudant-la funcionava bé o si feia uns dies que havia vingut la patrona a veure com anava tot. Malgrat les novetats, moltes anècdotes eren les mateixes, les expressions també, i aquells sopars es feien, primer per a les filles i després també per als pares, una mica carregosos. Quan vam tenir edat suficient, les nenes els evitàvem quedant-nos a l'apartament.

Era amiga de la propietària del Cafè-Restaurant del Centre, una dona d'edat avançada, voluminosa, que es movia amb dificultat i que podíem veure sovint en una taula al costat de l'entrada de la cuina, prenent una copa de vi blanc i donant instruccions al cambrer. Tenien penjat un rètol de fusta on deia: «Si us plau, no escridasseu l'amo, la mestressa se n'ocupa». Alguns vespres,

Il·lustració: Pedro Osuna

l'amiga de la meva mare estava asseguda allà al costat, amb un altre vi blanc al davant. A les meves germanes i a mi ens semblava trist que la senyora visqués sola en aquell pis i que la seva única distracció fora d'hores de feina, perquè no ens constava que en tingués una altra, fos anar a beure una copa amb aquella dona que podia tenir cent anys, que parlava a crits i que era enorme.

No recordo quan va ser que ens van comunicar que l'amiga de la meva mare havia mort. Primer ens va arribar la notícia que havia tingut un atac i que l'havien trobada estesa a terra de casa seva, però la versió correcta és que va patir una malaltia ràpida i que va morir a l'hospital. En aquell moment, ja no anàvem cada any al poble. Les nenes ens havíem fet grans, sempre n'hi havia alguna que tenia altres plans, i tothom coincidia en què el lloc ja no era el mateix de les nostres vacances d'anys enrere. De fet, hores d'ara, soc l'única que encara hi posa els peus, potser perquè enmig d'establiments

desapareguts, de nous edificis i de zones alterades per obres municipals, sé trobar els indrets que continuen com abans.

La immobiliària està igual que sempre. Hi ha una altra encarregada, que potser no sap res de la seva predecessora. Al Cafè-Restaurant del Centre, la mestressa que escridassava el seu marit també ha traspassat, però va sobreviure contra pronòstic a la seva companya de copes. Al restaurant, s'hi continua servint bon menjar. El poble ha canviat bastant. Crec que faré com els meus pares i les meves germanes i que ja no hi tornaré més.

| Miquel Esteba |

Fent i Desfent és una secció que vol donar a conèixer creadors vinculats amb Palafrugell aparellant literatura i arts visuals.

Coordinació: Anna Aguiló, Marta Gallart i Conxa Saurí.